

SLADKÝ ŽIVOT

Carol Marinelliová
Nevěsta
z Broadwaye

 HARLEQUIN[®]

CAROL MARINELLIOVÁ

NEVĚSTA
Z BROADWAYE

PŘEKLAD

KATEŘINA HAMPLOVÁ

Milá čtenářko,

dvě z knížek, které si můžete tento měsíc přečíst v edicích Sladký život a Sladký život Duo, pracují s podobnou myšlenkou. Hlavní hrdina se z nějakého (nesmyslného) důvodu za něco chce hlavní hrdince pomstít. A pomstu plánuje deset let. Dokážete si to představit?

DESET LET!!!

Napadlo mě podívat se, co jsem Vám psal v tomhle dopise před deseti roky. Dopis vyšel v knihách pojmenovaných například Růže z Marwanu, Svedena na Capri, Osudná jachta, Únos z Maroka či V římském muzeu. Vzpomenete si ještě, o čem tak ty knihy mohly být? Musím se přiznat, že i já mám problém si to vybavit.

Děti hlavních hrdinů těch příběhů jsou na druhém stupni základní školy a některé už možná pomalu nastupují na střední... A celou tu dobu hrdinové jiných příběhů plánují pomstu!

Pomsta mně vždycky přišla jako taková podivná věc. A deset let plánovaná pomsta... vždyť to je šílenství! Oč se ti lidé připravili?!

Naštěstí, a to Vám prozradit můžu, nakonec všechno dobře dopadne a láska zvítězí.

Těch deset let jim ale nikdo nevrátí!

S láskou

Váš Harlequin

Carol Marinelliová

**NEVĚSTA
Z BROADWAYE**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Innocent's Shock Pregnancy

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2018

Překlad:
Kateřina Hamplová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2018 by Carol Marinelli
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2020

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościeńska 1B lokal 24-25

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

ISBN 978-83-276-5325-3 (EPUB)
ISBN 978-83-276-5326-0 (MOBI)
ISBN 978-83-276-5327-7 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Merido! Díky bohu, že jste tady!“

Reeceovi se zjevně ulevilo, když Merida vstoupila do luxusní galerie na Páté avenue.

Cestou z metra ji zmáčela jarní přeháňka, ale protože z bytu vyrazila narychlo, nevzala si deštník. Její dlouhé, rezavé vlny vypadaly značně divoce, ale měla by mít trochu času si je upravit, než ten vzácný host přijede.

Merida Cartwrightová se usmívala tak zářivě, že by nikoho ani nenapadlo, že muset přijet do galerie takhle na poslední chvíli, aby po ní po zavírací době provedla nějakého VIP hosta, je to poslední, po čem dnes večer touží.

Přes den sice byla asistentkou v galerii, ale večer byla herečka. To bylo její pravé poslání. Přišla sem do New Yorku z Anglie s hlavou plnou Broadwaye a dala si rok na to, aby se tam dostala.

Nyní, po deseti měsících, jí začínal docházet čas i peníze. A ty rozhodně potřebovala, takže přestože by dala přednost tomu být doma ve svém maličkém bytě a připravovat se na zítřejší důležitý casting, usmála se. „To není problém, Reecei. Vážně.“

„Právě jsem se chystal zamknout, když zavolala Helene.“

„Helene?“

„Osobní asistentka Ethana Devereuxe. Nemůžu uvěřit, že se chystá navštívit galerii a já u toho nebudu, abych ho provedl.“

„To bude v pořádku.“ Reece byl pořádně nervózní a Merida se ho snažila uklidnit. „Kdy vám to letí?“

„V devět. Jestli to chci stihnout, musím už brzy vyrazit.“

Reece se nicméně k odchodu neměl. Místo toho zahrnul Meridu podrobnostmi.

„A přečetla jste si manuál k těm kamenům štěstí?“ zeptal se nakonec.

„Samozřejmě,“ přikývla Merida a svlékla si lehký kabát. Ve skutečnosti to byla ona, kdo tu expozici instaloval.

„Tohle musí proběhnout hladce, Merido. Navrhl jsem Helene, že by mohl galerii navštívit, až se z toho Egypta vrátím, ale ona trvala na tom, že pan Devereux chce přijít právě dnes večer. Bylo by šílenství odmítnout někoho takového. Jedno šlápnutí vedle a je po nás.“

„Vážně?“ zamračila se Merida. „Kdo to vlastně je?“

Reece se nevěřicně zasmál, ale pak zvažněl. „No jistě, občas zapomenu, že jste z Anglie a nevyrostla jste tady v každodenním přívalu novinek ze života této rodiny. Víte, zlato, Devereuxové jsou vlastně naši domácí.“

„Patří jim tahle budova?“

„Patří jim polovina East Side a ještě něco k tomu. Je to taková newyorská královská rodina. Máme tu Jobea – to je otec rodiny – a jeho dva syny, Ethana a Abea. Všichni tři jsou parchanti...“

„To není milé.“

„Oni nejsou milí,“ opáčil Reece. „Chudák Elizabeth...“

„Kdo?“

„Elizabeth Devereuxová, Jobeova manželka. No, druhá manželka a matka jeho synů. Byla úplně anděl

a na chvíli tvořili téměř šťastnou rodinku.“ Reece pro jistotu nakoukl za dveře, jako by se chtěl přesvědčit, že jsou opravdu sami. „Pak Elizabeth zjevně přišla na to, že Jobe má další milenkou.“ Ztišil hlas. „Obvykle se tvářila, že to nevidí, ale zlé jazyky roznesly, že tentokrát je to jejich chůva.“

„Rozešli se?“

„Ne. Chudinka odjela do Karibiku lízat si rány, ale tam zemřela při nehodě na vodních lyžích. Od té doby jdou Devereuxovic od jednoho skandálu ke druhému. Nenechte se omámit Ethanovým nepopiratelným šarmem – ten by vás s radostí rozmázl jako mouchu na zdi.“

Merida se zachvěla.

„Tak, tady je kyblík se šampaňským. Otevřete ho, až uvidíte přijíždět auto. Zařídil jsem, aby nám od Barnabyho donesli nějaké jednohubky...“

„Kolik hostů přivede s sebou?“ zajímalo Meridu.

„Nejsem si jistý. Asi jen svou současnou přítelkyni, tak jsem připravil dvě skleničky. Rychle jsem projel internet, kdo by to asi mohl být, ale v té bulvární bažině jsem se rychle ztratil, tak to uvidíte sama. Jo, a Gemma vám přinesla jedny ze svých šatů. Jsou vzadu.“

„Prosím?“ přimhouřila zelené oči Merida. Nebyla si jistá, jestli dobře slyšela. Reece jí nikdy předtím nediktoval, co si má vzít na sebe.

„Jsou to jen malé černé. A taky vám půjčí nějaké perly.“

„Co je na mém oblečení špatného?“

Merida měla na sobě svou parádní sukni z buchanského tartanu, možná trochu krátkou, ale nosila k ní černé punčochy a semišové boty a jednoduchý černý svetřík. Ty barvy jí slušely a byl to její oblíbený outfit – většinou si ho šetřila na konkurzy. Dnes ovšem udělala výjimku kvůli tomu váženému hostu.

„Vypadáte úžasně, Merido,“ pousmál se Reece. „Jako vždycky. Ale zatímco většinou rád přehlédnu

vaše drobné excesy v oblékání, s Ethanem Devereuxem za zády...“

„Excesy?“ zamračila se Merida.

Ale Reece to odmítl rozvést a rychle změnil téma. „Podívejte, já si opravdu vážím toho, že jste dnes tady,“ pronesl vážně a vytáhl madlo svého kufru na kolečkách. „Jsem si jistý, že mě teď nějaký chlápek pěkně nesnáší za to, že jsem vás vytáhl do práce.“

Merida se nezávazně usmála. Už dávno se rozhodla, že s Reecem svůj milostný život probírat nebude. Nebo tedy spíš jeho nedostatek.

„A až pan Devereux odejde,“ otočil se Reece ještě ve dveřích, „nevadilo by vám aktualizovat webové stránky? Clint se k tomu nedostal.“

„Jistěže nevadilo.“

Konečně byl Reece venku, prohodil pár slov s pracovníkem bezpečnostní agentury, postávajícím u dveří, a mávl na taxi.

Merida měla patnáct minut, aby se připravila, a tak vklouzla do zadní místnosti. Na rozdíl od oficiálního prostoru galerie, který byl prostorný a plný světla a tlumených barev, zázemí bylo vymalováno dohněda a bylo přečpané věcmi.

V maličké šatně visel na dveřích obal se šaty a na něm malý váček s jednoduchou šňůrou perel.

Gemma tu také nechala černé střevičky s jehlovými podpatky a Merida zaskřípala zuby. Zjevně jí ani nevěřili, že se dokáže obout sama. Reece byl někdy vážně nesnesitelný, ale Merida tu práci prostě potřebovala.

Vklouzla do černých šatů. Měly takový střih, že by pod ně potřebovala podprsenku bez ramínek, ale na to Gemma očividně nemyslela. Takže jí nezbyvá, než jít bez ní – Merida ale zaplaťpánbůh v této oblasti nebyla bůhvíjak obdařená.

Mejkap měla stejný jako jindy – trochu řasenky, aby zdůraznila jinak světlé řasy a trochu zdravíčka na jinak bledých tvářích. Jediná rtěnka, kterou s sebou

měla, byla korálová, a tu si teď nanesla na rty. Potom ustoupila, aby se podívala, jak vypadá.

Byl to docela pochmurný pohled, i když šaty odhalovaly příliš mnoho kůže na to, aby je někdo mohl označit za smuteční. Vypadala jako ty slečny, co vítají hosty u vchodu do luxusních podniků.

Až na ty vlasy.

Merida by potřebovala tak týden, aby je dokázala vyčesat dohladka, takže teď jen nanesla na konečky trochu séra a svázala si je v týle do hustého culíku. To prostě bude muset stačit.

Zamířila do hlavního prostoru galerie a rychle přejela očima vitríny, než s klapáním podpatků sešla po schodech dolů k vystaveným kamenům štěstí, jen aby zkontrolovala, že je všechno v pořádku.

Světla byla na fotobuňku a stěny v chodbě, vedoucí k úchvatným vystaveným kamenům, zdobil temně fialový samet. Kameny se tiše třpytily, jako by čekaly, až se Merida příště vrátí s klíči, aby si vzácný host mohl prohlédnout některé z nich zblízka.

Všechno bylo v pořádku, a tak se Merida vrátila nahoru do hlavní místnosti a posadila se na vysokou stoličku v recepci. Snažila se nemyslet na to, co jí Reece řekl. Prý excesy!

Merida, pro kterou bylo daleko důležitější herectví, tu pracovala daleko usilovněji než Clint, manažer, který měl v hlavě jen provize a dnes očividně neměl čas.

Ještě pořád na to myslela, když venku zastavilo drahé černé auto. Když z něj vystoupil řidič, aby otevřel zadní dveře, Merida sklouzla ze stoličky, otevřela šampaňské a začala ho nalévat do skleniček.

A pak vzhlédla.

První, co z něj uviděla, byla ručně šitá kožená bota na konci nohy v kalhotách od obleku. Pak vystoupil z auta a ona spatřila jeho vysokou postavu a dokonalý oblek. Jeho sebevědomé držení těla budilo dojem, že pan Devereux opravdu vlastní ulici, ve které stojí.

Meridu na ruce zastudilo šampaňské a ona si uvědomila, že ho přelila. A místo toho, aby to hned utřela, rozhodla se ukrást si ještě chvíličku, aby se dívala na toho krasavce.

Jako by malíř, tvořící tohle mistrovské dílo, neměl na paletě téměř žádné barvy. Muž měl bledou pleť a vlasy černé jako havraní křídla. Když se otočil a ona ho spatřila z profilu, osvětleného podvečerním sluncem, byla to čistá, dokonalá mužská krása.

Úplně ji to ohromilo.

Přitom do galerie běžně přicházeli elegantní, pohlední návštěvníci. Ale na něm bylo něco víc... probudil v ní pocity, které už dlouho necítila.

Utěrkou otřela mokrý podnos a postavila na něj dvě skleničky. Očekávala, že každou chvíli z auta vystoupí nějaká oslnivá kráska a zavěsí se do něj.

Ale on se vydal ke dveřím galerie sám.

Ačkoli ji Reece varoval, že je Ethan Devereux okouzující, nemohlo ji to připravit na to, jak na něj bude reagovat. Uvědomila si, že má stisknuté rty a nehty zaťaté do dlaní. Uvolnila je a uhladila si šaty. Byla ráda, že má chvíličku na to, aby si na jeho krásu mohla zvyknout. A přesto se uvnitř zachvěla, když vešel dovnitř.

Podíval se jí rovnou do očí. Nepřešel pohledem její tělo – na to byl příliš zdvořilý –, a přesto jí brněla kůže, jako by to udělal.

„Pane Devereuxi...“ Merida si odkašlala a snažila se využít všechen svůj herecký talent, aby působila jako klidná, vyrovnaná osoba. Natáhla k němu ruku. „Ráda vás poznávám. Jsem Merida Cartwrightová.“

„Merido...“ Hlas měl hluboký a znělý. „Já jsem Ethan.“ Krátce jí potřásl rukou.

Merida měla nutkání podívat se na svou ruku, protože dotknout se ho bylo jako dotknout se živého ohně.

„Jsem asistentka...“

„Asistentka?“ přerušil ji Ethan a jeho tón jasně naznačoval, že si představoval něco lepšího.

„Ano.“ Merida polkla. „Reece by vás velmi rád provedl osobně, ale je právě na cestě do Egypta.“

Na Ethana Devereuxe to neudělalo žádný dojem. Očekával, že přestože požádal o prohlídku na poslední chvíli, tak se o něj postarají na úrovni, ne že mu pošlou nějakou asistentku.

Princ Chálid Al-Zahan – majitel kamenů štěstí – byl Ethanův osobní přítel a obchodní partner, studovali spolu na Kolumbijské univerzitě. A právě Chálid se mu včera u večeře v Al-Zahanu svěřil, že se obává, že s galerií, jíž vzácné kameny štěstí zapůjčil, mohou být nějaké problémy. Jeho zdroje tvrdily, že personál je špatně informovaný, prohlídky příliš rychlé a bohatí návštěvníky tam směřují spíš k exponátům, které si mohou koupit a přinést tak galerii zisk. Chálid proto Ethana požádal, jestli by to mohl nějak diskrétně zkontrolovat.

Ethan poukázal na skutečnost, že pro někoho, jako je on, je nemožné podniknout v New Yorku něco *diskrétně*, ale souhlasil, že se v galerii zastaví a třeba se mu podaří zjistit, o co tam jde. Za to, že tu na něj čeká jen pouhá asistentka, přidělil galerii první černý puntík.

Fakt, že je opravdu pěkná, na tom nic nemění.

„Dáte si něco k pití, než vás tu provedu?“ navrhla mu Merida.

„Pojďme rovnou k věci, ano?“

Byl hrubý. Neklidný a netrpělivý.

A ty jednohubky také ignoroval, což udělal málokdo.

Merida už si dávno všimla, že těmto delikatesám neodolali ani hosté, kteří sem přicházeli po tříhodové večeři.

Jenže Ethan Devereux zjevně kašlal na šampaňské zadarmo i na jednohubky s kaviárem nebo luxusní ovoce v čokoládě.

„No, jak už jsem říkala, Reece je na cestě do Egypta.“

Tam se má setkat s Azízou...," vysvětlovala mu Merida, když přecházeli k první expozici. „To je návrhářka, tyto exkluzivní domky pro panenky jsou její dílo.“

No to mě podrž, pomyslel si Ethan.

Když se dozvěděl, že na tom otec není zdravotně dobře a že zítra podstoupí nějaký zákrok, vrátil se soukromým letadlem z Al-Zahanu do Dubaje a pak domů. Nechce se koukat na nějaké domečky pro panenky – i když měly stěny zdobené zlatými hieroglyfy.

Možná si měl to šampaňské dát – ale to by všechno jen zbytečně protahovalo. Byl už vážně unavený, změna časového pásma udělala své. Prostě jen chce vidět ty kameny. Ale aby se dozvěděl něco víc o fungování galerie, jak to slíbil Chálidovi, nechal Meridu povídat.

Má příjemný hlas, to musel uznat – formální a s britským přízvukem –, a tak byly ty informace skoro nesitelné.

„Takové domečky pro panenky byly uchovávány pro náboženské účely,“ pokračovala Merida ve výkladu. „Nebyly zamýšlené jako hračky – určitě ne proto, aby do nich do maličkých postýlek ukládali maličké mumijky.“

Ethan se ani nepousmál, a přestože tiše naslouchal, řekla by, že byl znuděný asi jako tříletý capart v kostele.

Přešli k nádhernému hedvábnému koberci, který, jak Merida vysvětlila, vyrobili beduíňští umělci tradiční technikou tkaní.

„Ubaid, který dohlíží na výrobu každého kusu, je zaníceným strážcem starého tradičního řemesla.“

Rozpovídala se o přírodních barvivech a důmyslných vzorech a o nekonečných hodinách práce, než takový mistrovský kousek vznikne, ale Ethan ji přerušil.

„Dál.“

Pěkný barbar, tenhle pan Devereux, řekla si v duchu Merida.

Už se samozřejmě setkala s mnoha znuděnými návštěvníky – často to byli lidé, které sem poslal

nadřízený, nebo doprovázeli důležitého obchodního partnera. A pak tu byli ti, co prostě museli být vidět.

Ale on je sám, a navíc to byl on, kdo trval na prohlídce.

Merida pokračovala ve výkladu, ale jeho netrpělivost byla téměř hmatatelná, takže v oddělení šperků výklad trochu zkrátila. Možná ovšem ne dost, protože když mu ukazovala nádherný prsten, Ethan si zívá, a ne právě diskrétně.

„Pardon,“ omluvil se.

Věděl, že je to nezdvorné, ale opravdu byl utahaný. Rozhodně nebyla její vina, že ho to nezajímá.

Tedy ty exponáty ho nezajímají. Ta asistentka je božská. Vážně.

Měla v sobě jistou upjatost, jež ho přitahovala, a něco mu říkalo, že není tak sebevědomá, jak se snaží působit.

Měla temně zelené oči, a jak prohlídka pokračovala, všiml si, že opakovaně odmítá udržet oční kontakt.

Byla štíhlá a měla bledou kůži se sprškou jemných pih, a jeho napadlo, kde všude je asi má.

A co se týče vlasů... v jejich barvě jako by se mísily dvě věci, které má rád – koňak a jantar, a on si zkusil představit, jak asi vypadají rozpuštěné.

„A nyní má oblíbená část.“

Záhadně se usmála. Pro Ethana byly ženy obvykle jako otevřená kniha, ale v téhle se nevyznal.

„A to je?“

„Kameny štěstí z Al-Zahanu. Máme veliké štěstí, že nám je majitel zapůjčil.“

„Na jak dlouho tu jsou?“

„Máme domluvené tři měsíce,“ odpověděla Merida. „Ale doufáme, že by se nám mohlo podařit dohodnout se na prodloužení. Tudy, prosím.“

Merida se dotkla vypínače, který ovládal světla u této expozice a pokynula Ethanovi směrem dolů po schodech.

„Až po vás,“ řekl Ethan.

Merida si uvědomila, že by byla mnohem raději, kdyby šel první on. Už tudy šla tolikrát, ale teď jí na jednu připadaly stěny potažené sametem příliš blízko, světlo příliš tlumené. Cítila v zádech jeho pohled.

To přitímí tu bylo kvůli navození atmosféry, samozřejmě. Ale zdá se, že má větší účinek na ni, než na něj.

Merida ten samet na stěny připevnila sama, snažila se vytvořit jakousi bránu do jiného času. Nikdy si ovšem nepředstavovala, jaké to bude kráčet tudy s mužem, jako je Ethan.

Našlapovala opatrněji než jindy. Byla nervózní. Ani ne tak kvůli tomu, že by mohla uklouznout, ale spíš z toho, že by to byl on, kdo by ji zachytil.

Merida ještě nikdy na nikoho nereagovala tak silně. Nikdy na ni žádný muž takhle nezapůsobil, přestože po tom toužila. Ale to rozechvění nikdy nepřišlo a nikdy nedošlo na víc než na krátký polibek.

Rozhodla se, že to musí být její chyba, že jí třeba něco chybí v genech, nebo to způsobilo trauma z ošklivého rozvodu rodičů. Prostě vnitřně odmítá odložit své obranné zdi.

Na jevišti to ale samozřejmě zahrát umí, to není problém.

Teď vlastně také hraje – předstírá, že je klidná a sebevědomá a že je pro ni jen další běžný návštěvník.

Ovšem až přijde víkend a ona bude zas stát na jevišti, kam patří, věděla, že dokáže použít ty pocity, které teď v sobě objevila.

Ve skutečném světě to pro ni ale je nové.

Tohle všechno.